

Baixar del tren i observar el paisatge

RETRATS. «No duerme nadie por el cielo. Nadie, nadie. No duerme nadie». Federico García Lorca inicia així "Ciudad sin sueño", el poema on dibuixa Nova York com una ciutat en eterna vigília que esdevé un malson. Igual que l'impacte que rep l'artista granadí quan trepitja la ciutat dels gratacels, el poeta bagenc Carles Morell percep Barcelona com una metròpolis rodejada de fum, soroll i pressa on és difícil viure.

Foto: Marc Prat.

L'escriptor ha decidit fugir de la capital a la cerca d'un indret on la vida avanci a un altre ritme. Igual que les famílies que passegen avui pel parc de l'Agulla, que ell observa somrient. Camina al voltant del llac amb elegància, vestit amb abric blau fosc i una bufanda de color perla. Darrere de l'aspecte de senyor amb els cabells pentinats enrere i la barba espessa, s'amaga un escriptor jove de 28 anys, amb un aire trencador que vol baixar del tren d'alta velocitat en què avança la societat per tenir temps d'observar el paisatge.

Mirar l'entorn i fer-se preguntes. Els seus poemaris estan plens d'interrogants sobre l'amor, el pas del temps o la mort. «És en la vida on es troben les respostes i després es posen sobre el paper». Recorda que temps enrere els llibres l'absorbien. «Era poc sociable. La lectura era el meu refugi. Però ara m'interessa més l'experiència viscuda». En el seu darrer poemari "Disponibilitat", guardonat amb el Premi Màrius Torres de poesia l'any 2017, presenta el lector com un còmplice que l'acompanya en el viatge de les paraules. Dins dels poemes hi ha una musicalitat que pren força quan és la seva veu qui els entona. Ell toca la bateria i el piano des de la seva infància, però no s'ha dedicat a la interpretació. «Envejo la capacitat del pianista Ignasi Terraza per transportar els oients». Però el cert és que en cadascun dels seus poemes es llegeix un ritme que encadena les paraules.

«Aixeco la mirada dels assajos de Montaigne. Miro enllà, vora els aparadors. El món sembla una làmina que Pollock ha esquitxat només per riure». És el començament d'un dels poemes del llibre "Els vapors que maten", guanyador del premi Amadeu Oller el 2014. Repassant l'obra de Morell, s'observa que entre les pàgines dels seus llibres apareixen referències a assagistes, pintors o poetes com Joan Vinyoli o Carles Riba. «La literatura és l'art que pot dialogar amb els morts. Hi ha poetes o filòsofs que van néixer cinc segles abans que jo, però m'hi sento identificat i m'ajuden en el camí de saber qui soc». El poeta critica que actualment s'està jugant amb el significat de 'trobar-se a si mateix'. «Els missatge que rebem és que ens hem de superar a nosaltres mateixos i arribar ben amunt. Aquesta és una visió que amaga la voluntat d'incentivar la productivitat. Per què no podem arribar a saber qui som còmodament sense fer mal a ningú?», es pregunta.

Una bona part del que som es comença a perfilar durant la infància. El poeta acaba d'enllestir un llibre de records sobre els anys que va créixer amb la família. De moment, encara no es veu amb cor de publicar-lo, «perquè és un volum que retrata les llums i les ombres de persones que estimo». Ell va créixer a Artés i, d'aquell temps, recorda de manera especial els seus avis. «Ells representaven uns valors sobre l'amor, el treball o l'elegància que avui dia s'han esfumat». Recorda amb detall els mocadors de seda de l'àvia i la cadència de la seva veu quan li llegia contes. Relaxa el rostre quan recorda els éssers estimats i mira la muntanya de Montserrat a l'horitzó.